Book Review: Το Κορίτσι που άφησες πίσω - Jojo Moyes

Έχουν περάσει περίπου δύο χρόνια από τότε που διάβασα το βιβλίο της Jojo Moyes “Πριν έρθεις εσύ”. Το επίπεδο του συγκεκριμένου λογοτεχνικού έργου, αλλά κυρίως τα συναισθήματα που μου ξύπνησε κατέστησαν τη Moyes ως μία από τις αγαπημένες μου συγγραφείς. Πριν από λίγες μέρες κυκλοφόρησε, πάλι από τις εκδόσεις Ψυχογιός, το καινούριο της βιβλίο “Το Κορίτσι που άφησες πίσω” για το οποίο έτρεφα υψηλές προσδοκίες.

Η ιστορία μοιράζεται μεταξύ δύο χωροχρόνων.

Η Σοφί περιμένοντας τον άντρα της να γυρίσει από το Μέτωπο και στην προσπάθεια της να αντιμετωπίσει την Κατοχή, την πείνα της οικογένειας της και την φθορά που προκαλεί ο πόλεμος, έχει ως μοναδική της παρηγοριά ένα πορτραίτο. Ένα πορτραίτο το οποίο φιλοτέχνησε ο αγαπημένος της λίγο πριν φύγει για να πολεμήσει και το οποίο προκαλεί το ενδιαφέρον του φιλότεχνου Γερμανού διοικητή, όχι μόνο για την τεχνική του αλλά και για το ίδιο το μοντέλο, τη Σοφί.

Έναν αιώνα αργότερα η Λιβ, χήρα σε νεαρή ηλικία και με τεράστια οικονομικά προβλήματα, το μόνο που έχει για να θυμάται τον πολυαγαπημένο της σύζυγο είναι ένα πορτραίτο. Εκείνο το ίδιο πορτραίτο για το οποίο η Σοφί ρίσκαρε τα πάντα. Αυτή τη φορά, σε αυτόν τον χωροχρόνο είναι η σειρά της Λιβ να θυσιάσει τα πάντα για να μπορέσει να σώσει όχι μόνο το πορτραίτο, όχι μόνο τις αναμνήσεις της, αλλά και την ίδια την αγάπη.

Με μια πρώτη ανάγνωση πρόκειται για ένα εξαιρετικά καλογραμμένο βιβλίο, όπως είναι άλλωστε όλα τα δημιουργήματα της Jojo Moyes. Διατηρεί άψογα τις ισορροπίες ανάμεσα στις διαφορετικές χωροχρονο-διηγήσεις και περιγράφει τα τοπία και τα διαφορετικά ήθη και έθιμα με μοναδική ακρίβεια. Οι λεπτομέρειες του πολέμου και της Κατοχής, η απόγνωση και η θλίψη της απώλειας, το πένθος, μεταφέρονται ιδανικά και συγκινούν τον αναγνώστη

Ωστόσο, δεν μπορώ να πω πως με άγγιξε τόσο πολύ ως βιβλίο. Θεωρώ πως το μέρος της αφήγησης που τοποθετείται στη σύγχρονη εποχή και έχει ως πρωταγωνίστρια τη Λιβ υπολείπεται συγγραφικής φροντίδας σε σχέση με το λογοτεχνικό κομμάτι που έχει ως πρωταγωνίστρια τη Σοφί. Πιστεύω πως το κομμάτι που διηγείται την Κατοχή είναι πιο προσεγμένο, πράγμα ενδεχομένως λογικό καθώς η συγγραφέας είχε να αναμετρηθεί με συγκλονιστικά και δύσκολα ιστορικά γεγονότα. Τα ψυχολογικά προφίλ των ηρώων είναι πιο πιστά στα λογοτεχνικά σημεία που τοποθετούνται στο παρελθόν και βρήκα τη Λιβ αρκετά υποτονική ως χαρακτήρα σε σχέση με τη Σοφί. Κατά κάποιο τρόπο θεωρώ πως ενώ η Σοφί είχε ένα απόλυτα λογικό και πιστό ψυχογράφημα, η Λιβ έχει αδύναμα επιχειρήματα σε σχέση με την πιστότητα των κινήτρων της.

Ωστόσο, οφείλω να ομολογήσω πως η αγάπη μου για το "Πριν έρθεις εσύ" είναι τόσο μεγάλη που ίσως, λανθασμένα, δημιούργησα υψηλές προσδοκίες στον αναγνωστικό εαυτό μου για το καινούριο βιβλίο της Jojo Moyes. Σίγουρα κάτι τέτοιο είναι λάθος, όμως δεν μπορώ να μην παραδεχτώ πως αν και το "Κορίτσι που άφησες πίσω" είναι ένα εξαιρετικό βιβλίο, άρτια γραμμένο, απλώς δεν κατάφερε να αγγίξει την καρδιά μου.

Μαρία Μπακάρα